

ALLEEN IN DE WIJDE WERELD.

Alleen in de wijde wereld! Weet ge, wat dat zegt, lezer of lezeres? Zoolang ge nog een hart hebt, dat warm voor u klopt, hoe vreemd het u overigens zij; zoolang ge nog een huis kent, waarin men u, zij het dan ook in den hoogsten nood, een schuilplaats niet zal weigeren; zoolang daar nog een vriendelijke hand, zij het dan ook uit de verre verte, zich uitstrekt om u te helpen en te steunen; zóólang zijt ge in waarheid nog niet alleen in de wijde wereld, neen, zoolang weet ge niet, wat het zegt alleen, geheel alleen te zijn.

Zij weet, zij gevoelt het. Het eenige, het liefste dat zij had, moeder, om wier wil zij het arme leven en de wijde wereld liefhad, hoe eenzaam en droef haar verblijf op het kleine visschersdorpke ook was, waar niemand haar kende en niemand zich om haar bekommerde sinds vader van haar heenging, — ook moeder werd van haar weggenomen; en nu, nu gevoelt ze zich alleen in de wijde wereld, welker wijde ze niet kent, dan aan de ontzetting, die haar bevangt, als ze er aan denkt, dat zij daarin alleen zal staan.

Neen, lezer, lezeres, ge kent dat gevoel niet, dat al zwaarder drukt op het hart, en de borst almeer beklemmt, tot ge geen raad of uitzicht meer weet, tot ge de keel u tot stikkens toe voelt benauwen en slechts het droef „alleen!” uitstoot, dat geen andere echo vindt dan „alleen!” tot ge de handen in de wijde, holle, ledige wereld om erbarmen uitstrekt naar niemand en niets! God geve, dat ge het nimmer kent!

Zij kende het, zij gevoelde het, toen zij het weinige, dat zij het hare noemen kon, tot een bundelke samengeknoopt had, en de woning verliet, die de hare niet meer was, en het dorpke, dat nooit het hare was geweest. Nog een laatsten blik op moeders graf, nog een laatste wandeling naar de kreek, waar zij zoo vaak met moeder heen gegaan was om te staren in die wijde zee, waarin vader rustte en dan: „wat dan?” en „waarheen?”

En de God des aanzien en des ontfermens zag neder op haar, die naar Hem niet zag. Zij zag een grens aan die wijde wereld, een grens aan alle zijden van haar wijde, een grens, waar de hemel overal die wereld besloot, een hemel, donker en stormachtig en droef. Maar . . . straalde er geen zon, toch wierp Gods maan een straal van vrede en rust in haar ziel. Zij zag een eenzame bloem in deze dorre, onherbergzame aarde, en zij bloeide aan haar voet. Wie zag er naar? En toch bloeide ze! Wie ontzag haar? En toch werd ze niet vertreden! Wie voedde, wie drenkte ze? En toch groeide zij en ze werd gekleed! En haar oog viel op het kleine altaar en zij dacht aan God, den God van vader en moeder, en zij gevoelde het: Hij zag om naar haar, die niet naar Hem omgezien had, en als ze die vriendelijke maan wêerspiegeld zag in de zee daar in de kreek, dan was het haar, of ze ook zóó in die wijde wereld dat oog van dien God op haar zou zien rusten overal en altijd. En nu nam ze den hoed af en hield dien tusschen de gevouwen handen en zij sloot de oogen en bad? Ik weet het niet lezer, lezeres, of *gij* het bidden noemen wilt. *Ik?* Ja! Voor *mij* is . . .

„het slaken van een zucht,
het vallen van een traan,
het opwaarts blikken van een oog,
waar God alleen van weet,”

een *gebed*, ik zou er vaak tien andere vol welspre-

kendheid voor willen geven. Voor *mij* maar als daar een koning de brieven van den trotschen benauwer uitbreidt op het altaar voor het aangezicht des Heeren, zou dat geen gebed zijn, beter dan het beste formuliergebed? Voor *mij* maar als daar een arme menschenziel, zich wringend in het stof, geen stem en geen woorden heeft dan het: „Mijn God, in Christus mijn God!” en voorts wacht om te ontvangen, — zou dat geen gebed zijn, geen geloovig gebed, meer welkom aan God, dan het een halfuur lang opzeggen van allerlei leerstukken? Misschien hebt ge gelijk, lezer! dat het geen gebed is, dat uitstort van de ziel aan het Vaderhart en dan dat stille zijn, tot Hij het weer vervulle! Maar zoolang *ik* nog op het:

„Als mij geen hulp of uitkomst bleek,
Wanneer mijn geest in mij bezweek
En overstelpt werd door de ellend”

rijmen kan:

„Hebt Gij, o Heer! mijn pad gekend!”

zóólang, mijn beste lezer en lezeres! noem *ik* zulk naderen tot God *bidden*, en weet ik, dat God dat opwaarts blikkende hart niet ledig zal heenzenden in de wijde wereld.

Ook dat bidden bij dat altaar, neen, gij hebt wel gelijk, dat is niet goed, al is het bij haar slechts de kracht der traditie, zoo ongeveer als bij Israël de opperzaal of het dak, of zooals gij de stilte van de binnenkamer zoekt, om er dichter bij en alleen met uw God te zijn. Neen, dat bidden bij zoo'n altaar is niet goed; maar wanneer is ooit een gebed van een menschenziel zóó *goed* te noemen geweest, dat de *menschen* het goed oordeelden? Heeft God het echter dáárom ooit afgewezen? Weet ge, daar zijn gebeden, kostelijk als de albasten flesch, gebroken boven de voeten des Almachtigen; en toch, een Judas en zelfs goed geloovige menschen als de andere discipelen mogen u voorrekenen, dat uw gebeden beter hadden kunnen zijn, — Jezus, uw Heiland, waardeert ze hooger dan hun vrome kritiek!

Maar . . . wij zouden van de eenzame afdolen.

Wees gerust, lezer! Zij bidt en zij ontvangt. Zooals daar uit loutere barmhartigheid milde druppelen vallen op dat bloemke aan haar voet, zoo zinkt ook in haar droeve, dorre ziel, als een zachte regen, het lied des vertrouwens, dat moeder haar leerde:

„Beveel gij uwe wegen
En wat u 't harte deert,
Der trouwe hoede en zegen
Van Hem, die 't al regeert:
Die wolken, lucht en winden,
Wijst spoor en loop en baan,
Zal ook wel wegen vinden,
Waarlangs uw voet kan gaan!”

En nu neemt zij haar bunkelke op, maar Hij heeft daarin boven het hare het Zijne gedaan: een weinig levensmoed, meer levenskracht, en genoeg levenslust; zij gaat de wijde wereld in „alleen,” ja, maar *met blijdschap*, want *God* gaat met haar, en zij leert het ook u en ook *mij*:

„Wie met zijn God door 't leven gaat,
Gevoelt zich nimmer hier alleen;
Maar zonder Hem zwerft ge eenzaam rond,
Al juicht een wereld om u heen!”

P. J. K.

